

v teh dveh jezicah ima. I kaj bi potem iz tega sledilo nego pomota? Razun družih ovir bi iz tega tudi za slovaropisca izhajala ta velika sitnost, da bi slovar triglot postal in vendar v tem ne bi se razun duhovščine nobenemu vstreglo.

Živo pa nam je potreba tudi slovensko-italijanskega slovara; s tem bi se namreč onim Slovincem vstreglo in tudi našim italijanskim uradnikom, ki med Slovenci, posebno na Primorskem, svoje službe opravljajo. Dandanes namreč naš narod od vseh svojih uradnikov tirja, naj se slovenščine učé. Nemci to lahko storijo, a od Lahov to tirjati je težavnejše, ker potrebnih pripomočkov gledé italijanščine še nimamo. Poznam pa nekega mladega gospoda, ki, ves vnet za blagor našega milega naroda, že več časa gradivo za italijano-slovenski slovar nabira, in nadjati se je, da prej nego mnogo časa pričakovani ljubljanski slovar beli dan zagleda, svoje delo dovrši. Nadjati se je pa tudi, da sl. slovenska Matica svoje pomoči ob svojem času ne odreče temu delu.

V Tominu 3. oktobra 1868. C.

Prošnja.

Podpisano vredništvo se obrača še enkrat s srčno prošnjo do vseh domorodcev in dijaške mladine, da blagovolijo, kar so nam še na dolgu ostali, vsaj do 15. novembra t. l. v g. J. Blaznikovo tiskarnico v Ljubljano poslati; za vsacega posamesnega je le malo, za nas vendar prevelik znesek, da ga sami ne zmremo. Pri tej priložnosti opominjamo tudi naših starših dolžnikov z resno besedo njihovih dolžnosti.

Vredništvo „slov. Glasnika.“

SUZE

znancah i prijateljah

na grobovih Velečastne gospode

Mata Jurinea, kanonika i **Andra Marota** *) kaplana, oba rodjena Kastavca

preminuvša meseca septembra 1868.

Tam u šumi vèrh planine,
Dva se k nebu dižu bora,
Nit oluje, nit vihrine,
Nit ista munja spora
Nekerši jih s' neba zgora.

To je bore slavka mati
Porodila, odgojila,
Pa joj dati, pomoč slati
Mate, Andro, sinka mila
Do smèrti su sadila.

Al' v korenju borah tjuh,
Koji grizu, koren strižu,
Gnezdo čèrvah, kletih dvijuh,
Što do vèrha čak več sizu
Uništeči bore grizu.

Ljubit veru, dom i cara
Njim bè dělo njim načelo,
Što je runo, puno žarah
A i dělo, s' kojeg vrëlo
Proiztiče svih dobarah.

Vèrsac zgriznuv čèrvci borah,
Jedan sada, drugi pada,
Sunce tamni, tamni zora,
Al' eto jih oba sada
Jedan, drugi v večnih nada.

Nije tuge, suzah nije
Ali duša, sèrce kuša
Sažaljenje da odkrije,
Te Vam plete vènac ružah
Nakićenih tēkom suzah.

Život rajskoj domovini,
Daj Vam Bože kô sve može;
Jer ste vèrni domu vèri
I caru kô ti znadeš Bože
Sa životne bili kože.

Dopisi.

Novomesto 27. sept. — Danes zvečer bila je v tukajšnji čitalnici beseda. Predstavljala se je znana igra Miroslava Vilharja „Filozof“ po gospojici Idi baronesi

*) Andre Maroti, tudi dobro znan dopisnik „Novicam.“

Schweiger-jevi in gospojici Malici Durini-jevi, in pa gospodih Alojzu Gorencu in Ivanu Dularu, kateri vsi so svoje naloge prav izvrstno rešili. Vrh te igre se je tudi deklamovala znana Prešernova poezija „Nova pisarija“ in sicer vrlo dobro od zgorej imenovane gosp. Gorencu in gosp. Jožefa Kutil-a; po besedi bil je ples, in tako je večer prav prijeten bil.

Iz Košanske doline na Notranjskem 18. sept. J. V. — Izvedite, drage „Novice“, da naša letošnja letina je veliko slabejša mimo lanske. Sprva je sicer vse prav lepo kazalo, al pozneje nam je nemila suša vse tako stisnila, da smo sená in žita prav malo pridelali. Zelje so nam, kakor v več krajih, grde gosenice, katerih je bilo na milijone po zelnikih, do čistega požrle; krompir pa je bil črv zeló poškodeval, zdaj pa še sila gnjije; sadja je prav malo; grozdje nam je tam pa tam toča potolkla, sicer pa je vendar lepo in že skoraj zrelo. Ni čuda, da so naši kmetje v skrbi, od česa da bodo živeli. — Pa zadosti o tem. Prav veselo je slišati, kako se naša reč slovenska med ljudstvom širi; al pri naši okrajni uradnji moramo žalibog z obupnim srcem reči, da še zmiraj stara trma po starem kopitu vlada, in da nas še vedno z nemškimi „šriftami“ pitajo.

Iz Poddrage na Ipavskem. (*Velika beseda in poddraški fantje.*) Program poslednje čitalnične besede se je, kakor se reči sme, v veliko zadovoljnost zvrševal. Le pripetila se je ovi večer nevšečnost, ktera je gospôdo, ktera je blagovolila počastiti nas s svojo nazočnostjo ta večer, utegnila žaliti, in kako bi tudi ne? Al naj častitim gostom v tolažbo povemo to, da so bili ovi porodneži le hlapčoni, ki so se dali ali po kaki obljudi ali kakor koli podšuntati, da so kakor divjaki razsajali. Naj prejmejo gotovo plačilo za svojo neotesanost! Drugi poddraški fantje se niso udeležili grde sirovosti, bili so deloma pri besedi nazoči, deloma so mirili omenjenih 9 divjakov. Častite goste, ki so nas v tolikem številu počastiti blagovolili, lepo prosimo, naj pozabijo ono nezgodo in naj se ne strašijo obiskati nas drugo pot. Porok smo jim, da se kaj tacega ne bode ponovilo, in da pošteni naši fantje sami bojo skrbeli, da se ne oskrunja čast naši vasí. Zato pa tudi izrekamo srčno željo, da vrli naši mladenči vsi stopijo v čitalnico. Podajmo si roke, in omikujmo se drug družega, da bode svet o nas le dobro govoriti mogel. Sicer pa tudi to priznavamo, da bi se oni še rajši vpisali v naše društvo, ko bi le imeli kakega pevovodja in buditelja do ubranega petja, da ne bi trebalo za vsako veselico od Poncija do Pilata tavati in si — pri tolikih domačih fantih — po tujih vaséh pevcev beračiti. Milo petje požlahnuje srce, zato je po pravici pel slavni nemški pevec: Kjer pesmi slišiš, ondi ostani, — hudobni ljudje ne pojó!

Čitalnični udje.

Iz Planine 2. oktobra. — Dopisún v „Tagbl.“ od 30. u. m. oglasil se je zopet; al še bolj ko prvokrat naletel je zdaj, kajti reva gotovo ne ume slovensko, ko je tako preobrnil dopis v „Novicah“, kakor ciganka žakelj. Mogoče je pa tudi, da je storil to v svojem fanatičnem vnetji, kvasiti laži in dražiti svet. V kratkem mu odgovorim le to, da dopisovalec v „Novicah“ ni „Landkaplan“ in da nikdo ni nabiral udov po trgu za čitalnico, da mu bo pa omenjena oseba morebiti jako hvaležna za čast, da jo stavi med prve „Honoratiore.“ Od prve do zadnje vrstice je tedaj vse laž; celi dopis ni družega ko iz laži sestavljena sanjarija, ki jo ponuja lačnim nemškutarjem. Ubogi „Tagblatt“, ki že zdaj po blatu smrdiš, kmalu bodeš počil laži, ako jih še dalje nabiraš v svojo mavho. Prostoslav.

Iz Šmartna pri Cerkljah 28. sept. R.—n. — V sredo 23. t. m. je razsajal pri nas tako hud vihar, da